

III.

Алмансоръ.

Великий Алмансоръ, халифъ на Мекка и Медина,
Еднѣжъ билъ пратилъ потера да гони Ибнъ-Емина,
Прочутъ кръвникъ, Арабски татъ... Подиръ тридневна битка,
Злодѣецътъ билъ хванѣтъ живъ... Пригответли бѣсилка,

Предсмъртний сготвили обядъ... Но ето че Султана
Да види пожелалъ синътъ на дивитъ пустини...
Довели го... — „Разбойнико! Другарю на Шейтана! .
Мятежнико! . Пятно отъ калъ на небесата сини! .

Какъ дързнѣ ти да влѣзешъ въ бой съ войниците Медински?
Какъ дързнѣ да се боришъ съ менъ, хей отроче ти свински?“
— „Азъ съмъ мятежникъ, отвѣщалъ Еминъ, това е вѣрно.
„Разбойникъ съмъ, сърцето ми за кръвъ е само жедно.

Но слушай нѣщичко сега... Азъ имамъ петъ другари,
А ти петнайсетъ хиляди, и повече, войскари!

И азъ живѣѣ, като тебъ, отъ битки и походи,
Но азъ съмъ вождъ единъ и самъ, ти имашъ сто войводи!

И ти събаряшъ като менъ, — азъ хижи, ти държави! .
И мойто име навсѣдъ въ Арабистанъ се слави
Кат' твоего име: двама ний еднакви сме Султани,
Но ти превземашъ градища, пѣкъ азъ ловѣмъ кервани!

Да имахъ твоята сила азъ, да имахъ твойтъ хора,
И азъ Халифъ да бѣдѣ шѣхъ, и може-би най-хитрий,
Най-умний! . . А сега съмъ татъ, и робъ на Алмансора!
Помежду менъ и тебъ стои единъ въпросъ отъ цифри!“

IV.

Изъ неиздаденитѣ страници

отъ

Поемата на Злото.

La femme, c' est la
faute d' orthographe de Dieu.

Когато Господъ въ небесата
Запалилъ хиляди слънца,